

Lovforslaget i sin Helhed fattes derpaa under Forhandling.

Dam: Maa jeg benytte Leiligheden til at rette en Feil, der indløb i dette Dieblif. Jeg forsømte, da jeg havde Ordet, at udtale mig om det af den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Magen) stillede Ændringsforslag til § 26, og det blev derfor vedtaget uden Afstemning. Jeg indrømmer, at det er min Feil, at jeg ikke har udtalt mig derom, og jeg benytter derfor Leiligheden til at udtale, at Mindretallet selvfølgelig i Henhold til sit Standpunkt maatte have stemt imod dette Ændringsforslag.

Inden dette Lovforslag forlader det høie Thing, maa det være mig tilladt at knytte nogle Bemærkninger dertil. Jeg skal da først udtale dette, at det er selvfølgelig, at Mindretallet ifølge sin Stilling nu maatte stemme imod Lovforslaget, saaledes som det om et Dieblif kommer til at foreligge, saafremt det kunde siges herned at være særdigt fra Nøgledagen; vi maatte stemme imod det paa Grund af den Skikkelse, det nu har faaet, navnlig fordi det ved Vedtagelsen af en enkelt Paragraf, er blevet absolut uantageligt for Mindretallet. Lovforslaget kan selvfølgelig ogsaa kritiseres paa anden Vis; der kunde siges derimod, hvilket jo ogsaa er Mindretallets Stilling, at den Skat, der er lagt paa Allet, og den, der er lagt paa Brænderivenen, ikke staa i det rette Forhold til hinanden. Mindretallet ønskede jo Afskatten forhøiet og Brænderivinsakten nedsat; og det kan endvidere siges, at det er uheldigt, at det ikke er lykkedes Udvalget at finde for Exempel en Løsning af Spørgsmaalet om, hvorledes man skal finde en Wei, ad hvilken man kan hjælpe Brænderierne, navnlig de smaa, idet dette Lovforslag jo særlig vil komme til at gaa ud over disse næringsdrivende Medborgere. Det er som sagt uheldigt, men man maa jo haabe paa, at der, som Tiden gaar, nok vil kunne findes en Udvei til Afhjælpning ogsaa af dette Savn. Det kan jo ikke negtes, at der er en Del smaa Brænderiere, der ville komme til at lide ganske betydelige Tab, hvis dette Lovforslag bliver ophøiet til Lov, og jeg skal saaledes tillade mig at nævne, at en Brænderieier netop i disse Dage har skrevet mig til, at han beregner sit Tab til ca. 60,000 Kr. Han eier nemlig en Eiendom, som han i dette Dieblif taxerer til 100,000 Kr., og haar formener, at saafremt dette Lovforslag bliver til Lov, vil hans Eiendom synke ned til en Værdi af 40,000 Kr., foruden at han bliver nødt til at standse sin Bedrift. Det kan selvfølgelig ikke negtes, at det er i høieste

Grad beklageligt, at man, naar man som her, vil afhjælpe et Samfundsønde, i en saa høi Grad skal ramme de Næringsdrivende, der have en Bedrift i Hænde, der er voget op i 25 af den bestaaende Lovgivning. Jeg haaber imidlertid, at man med Tiden vil kunne finde en nogenlunde retfærdig Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at Udvalget har gjort sit til at finde denne, men at det for Dieblifket ikke har været i Stand dertil. Man kunde ligeledes kritisere disse Straffebestemmelser, disse haarde Mulktbestemmelser, som absolut maa følge i Rjølbandet paa den Kontrol, som nu en Gang er foreslaaet. Der kan ganske sikkert siges ikke saa lidt, navnlig for de mindre Bryggerieres Bedkommende, herom, idet det jo ikke har været Udvalget muligt at finde en Maade, hvorpaa man i saa Henseende kunde ramme de store Bryggerier i samme Forhold som de smaa. Det har jo havt sin store Vanskelighed her paa Grund af, at disse Bedrifter ere saa høist forskjellige, idet deres Nettoindtægter kunne variere fra nogle faa Tusinde til henved en Million Kroner aarlig. Det er ubestrideligt, at den Mulkt, som i meget følelig Grad kan ramme de mindre Bryggerier, vil blive meget lidet følelig for de større Bryggerier. Jeg beklager forøvrigt, at man ikke forfulgte en Tanke videre, som blev fremsat af et æret Medlem i Udvalget — jeg haaber, at det tilgives mig, at jeg nævner denne ene Ting, som er passeret i Udvalget — en Tanke, der tiltalte mig i betydelig Grad, og som gaar ud paa, om man ikke muligen kunde indrette Multens Størrelse efter Omsætningens Størrelse. Nu er det jo ganske vist, at den Affattelse, som § 13 har faaet, noget søger at raade Bod derpaa, men det er næppe tilstrækkeligt endnu. Jeg vilde i al Fald sætte Pris paa, om man paa Lovforslagets videre Wei kunde komme ind paa Noget, som var mere tiltalende endnu. Men Alt det, der ellers kunde siges om Lovforslaget, er jo ikke Andet, end hvad man nok kunde være kommen ud over; thi der har jo viist sig god Villie fra alle Sider til at enes om disse Ting, det er jo ikke i disse Ting, Vanskeligheden særlig ligger, men Vanskeligheden ligger i Anvendelsen. Jeg havde Leilighed til under anden Behandling at udtale mig om en Side for Anvendelsens Bedkommende. Jeg saae det den Gang fra den Side, om det var en retfærdig Anvendelse, som Udvalgets Flertal foreslog. Jeg tror, jeg tilstrækkelig ophyste, at det paa ingen Maade kan siges at være en retfærdig Anvendelse. Jeg vil derfor i Dag tillade mig at se det fra et Par andre Sider; jeg vil se det fra den Side, om det over-